

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

lade nåde gå for ret. Såvidt jeg ved, er der foruden de 4 nordlesvigere ca. 20 af krigstidens danske forbrydere tilbage i fængslerne.

Det ærede medlem hr. Hans Schmidt var endvidere inde på problemerne i forbindelse med tilbagebetalingskrav og konfiskation. Enhver ved, at disse krav er mildnet år for år. Jeg tror ikke, det tjener noget godt formål nu at kulegrave hele dette problem. I praksis har man efterhånden vist stor forståelse. Man kom vel også ud for problemer, der ikke var slet så ukomplicerede, som man i sin tid havde tænkt.

Jeg kender lidt til administrationen af konfiskationslovene, og det forbavser mig, at det ærede medlem hr. Hans Schmidt i første række tænker på den kapital, som jeg vil kalde den økonomiske og politiske infiltrationskapital. Jeg har meget tilovers for frigivelse af den kapital, som hæderlige småborgere havde erhvervet sig gennem et langt liv, og som på grund af deres eller deres børns tyske statsborgerskab blev beslaglagt og siden i stort omfang blev frigivet, heldigvis.

At drøfte statsborgerforhold og problemerne om arbejds- og opholdstilladelse specielt med det ærede medlem hr. Hans Schmidt er nok at gå for vidt. Jeg er ingen ven af tyske eksamensskoler. Det tyske gymnasium i Aabenraa, der skulle give adgang til Københavns universitet, blev slet og ret en eksportanstalt. Af de 120 unge, der i årenes løb tog denne tillempede studentereksamen, påbegyndte ca. halvdelen et universitetsstudium, men kun 3 — siger og skriver tre — fuldendte indtil 1945 deres studium i Danmark; det var en jurist, en læge og en tandlæge. Resten gik til eksport, og ikke mindst det tyske mindretal har savnet dem hårdt i rækkerne; det lægger det jo slet ikke skjul på.

Vi andre var tvunget til at gå i tysk skole. Vi forstod ikke eet tysk ord, da vi kom i skole. Derfor har vi ud af vor egen bitre erfaring været med til at skabe den mindretalslovgivning, der sætter respekten for modersmålet i højsædet. Men statens forpligtelser hører efter min mening op med folkeskolen.

Må jeg til slut sige, at vi ønsker også at glemme alt det, der var ondt, og derfor vil

jeg råde det ærede medlem hr. Hans Schmidt til at gå lidt stille med dørene og strege lidt ud i den lange ønskeseddel. Ungdommen i grænselandet er absolut ikke uforsønlige. De unge vil venskab bag grænserne og udover grænserne; det vil forhåbentlig også blive muligt på baggrund af den loyalitetserklæring, det ærede medlem har fremsat, thi „ikke tusind ord sig prenter som een gernings spor“.

Heick: Jeg har også lyst til at knytte et par enkelte bemærkninger til det ærede medlem hr. Hans Schmidts tale forleden dag. Jeg vil allerførst også være med til herfra at byde det ærede medlem velkommen i det danske folketing og udtale tilfredshed med, at mindretallet nu er repræsenteret her i tinget. Jeg vil som den højtærede statsminister give udtryk for håbet om, at det danske mindretal i Sydslesvig også igen må blive repræsenteret i Bonn, og at det fortsat må være repræsenteret i landdagen i Kiel. Jeg tror, det tjener afspændingens interesse, at vi har lejlighed til at drøfte tingene med hinanden også for dette forum her.

Også jeg vil udtrykke tilfredshed med den første del af det ærede medlems indlæg, hvorefter det fremgik, at det ærede medlem havde et virkeligt ønske om en afspænding i grænselandet; men jeg vil mene, at den sidste del af indlægget så afgjort ikke fremmede en sådan udvikling. Jeg vil også håbe, at opholdet i det danske folketing og samtalerne og drøftelserne her vil overbevise det ærede medlem om, at skal vi nå fremad, må tingene tages på en anden måde, end de blev taget her i starten.

Det ærede medlem udtalte, at grænselandet omfattede fire parter, og udtrykkene var: et dansk statsfolk og et tysk mindretal, et tysk statsfolk og et dansk mindretal, og det ærede medlem udtalte, at lovgivningen og administrationen på den ene side grænsen uvilkårligt ville påvirke forholdet til mindretallet på den anden side grænsen, og heri kan det ærede medlem vel have både ret og uret. Jeg vil dog hævde, at dansk lovgivning udelukkende er gennemført efter dansk bedømmelse af, hvad der var ret og rimeligt ud fra danske demokratiske traditioner, og ud fra, hvad vi mente vi skyldte fællesskabet, og det tror jeg det ærede medlem skal være tilfreds med, for